

Zuzana Andrášová, 15 rokov, Spišská Belá

URANUS

Estel Joseph White

„Mám problém. A nie, môj problém nespočíva v tom, že ma odmietlo dievča. Nespočíva dokonca ani v tom, že sa na seba nedokážem pozrieť do zrkadla bez toho, aby som na sebe nenašiel jednu chybu. Často sa pozerám do zrkadla dlhé minúty, ktoré mi pripadajú ako hodiny, dni ba dokonca týždne, stále na sebe nájdem nejakú chybu pri ktorej som si istý, že ju nedokážem zmeniť. Neviem, možno ju ani zmeniť nechcem. No môj problém nespočíva v chybách, ktoré na sebe nachádzam. Je to vo vnútri mňa a nie na mojom povrchu. Môj problém sa môže mnohým zdať maličkosťou, ktorá sa bude dať hravo zmeniť, no ja viem, že pre mňa je to príliš zložitá. Môj problém je možno tak bizarný, ako aj znie. Môj problém je ten, že sa nedokážem nikomu prihovoriť, bez toho, aby ma k tomu nedonútili, alebo, ak by ten druhý mal chuť so mnou rozprávať. Vlastne mám pocit, že vedenie dialógu so mnou je strata času. Nie som nejaký pekný ani dostatočne múdry na to, aby sa so mnou hockto rozprával. No aj tak ma stále prekvapuje, že sa nejakí takí nájdú. Hrám sa, že som flegmatik, že mi je všetko jedno, no úprimne, je to len hra. Akási stena, ktorú nemienim zbúrať, pretože potom by ľudia zistili, že

som vlastne klamár a podvodník. Zistili by, ako veľmi som zraniteľný a ako veľmi ma vedia raniť. Nechcem, aby to vedeli, nestojím o ich ľútosť.“ Chlapec sediaci v strede javiska sa nadýchol. Pozorovalo ho nesmierne veľa párov očí, necítil sa dobre. Triasol sa a tak sa len pousmial a pozrel inam, aby sa ukludnil, no márne. Prišlo k nemu dievča, ktoré si sadlo k nemu.

„Neboj sa, ja ťa neopustím, počuješ? Dôveruj mi a nesklamem ťa. Sľubujem.“ Jeho dlaň vložilo do tej svojej a jemne ju stislo na znak, že to myslí vážne. Chcela chlapca ukludniť, no nepomohlo to. Triasť sa začal ešte väčšmi a tak sa len spýtalo –Znervózňujem ťa?

Ihneď pokrútil hlavou na znak nesúhlasu. „Nie len.. mám trému, si až príliš milá.“ Šepol. Dievča po tejto odpovedi pustila jeho ruku, postavilo sa a nadýchlo sa. Nikto nevedel, že ona je práve tá, čo je ochotná mu naozaj pomôcť, bez toho, aby si to vymýšľala. Myslela to vážne, no vedela, že jej neuverí. Vedela, aký je, čo má rád, čo nemá rád. Vedela o ňom takmer všetko a on jej aj tak neveril a to ju nesmierne mrzelo, nevedelo, ako mu má dokázať, že práve ona je tá, ktorú tak hľadá. Snažilo sa, no asi to nestačilo, on stále hľadal ďalej a ju nechával tak.

„Uranus, my tu pre teba budeme.“

„Uranus, neboj sa, dôveruj nám, sme tu pre teba.“

„Nám môžeš veriť.“ ,vety od ostatných sa valili jedna radosť a chlapec sa nestihol ticho smiať. Vedel, že to nemyslia vážne a tak len prekrížil ruky cez prsia a ticho sa modlil, aby nikto z nich nepoznal reč tela. Prekrížené ruky mal skoro stále a to preto, aby si ľudí nepúšťal k telu. Po všetkých tých nádejných vetách sa postavil a prišiel ku skupinke ľudí, ktorá na neho pozerala.

„Mám len jednu otázku,“ usmial sa pozrel na dievča, ktoré za ním prišlo ako prvé, „dokedy tu budete?“

Dievča takmer ihneď odpovedalo, sotva chlapec dopovedal otázku. „Vždy. Ja budem s tebou vždy.“

„Klameš.“ Povedal a otočil sa, „všetci klamete! Všetko toto je len klamstvo, tak veľké klamstvo, až mi je z toho zle!“

„Uranus mn-,“ dievča nedokázalo chlapcovi vysvetliť situáciu, to, aby pochopil, že ona to myslí naozaj vážne.

„Nie, Earth. Neklam mi. Aspoň ty buď úprimná a priznaj si, že si taká istá klamárka, ako ostatní. No, jednu vec musím uznať, ty, Earth, to hráš veľmi dobre, lepšiu klamárku som asi nevidel.“

Po týchto slovách sa dievča neudržalo, rozplakalo sa a rozutekalo sa preč, ďaleko od neho, od toho, čo ju stále zraňoval a ona sa pri tom tak hrozne snažila. Ďaleko od všetkých. Ostatné planéty len zakrútili hlavou a chlapca

nechali stáť samého na javisku, v tme. Urobil pár krokov dozadu, aby už ho nebolo vidno, aby už nemusel cítiť všetky pohľady a nechal sa pohltiť tmou, v ktorej trávil najviac svojho času pretože vedel, že jej sa nebude musieť prihovárať a že ani ona sa neprihovorí jemu.